

Η «ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ» ΕΙΝΑΙ ΤΟ «ΧΑΛΙ» ΤΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΣΤΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ

6 βδομάδες μεγάλης απεργίας. Ο Καραμανλής μας προσφέρει για να βγει απ' το αδιέξοδο (και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αρπάζει βιαστικά την ευκαιρία για ν' ανακρούσει πρύμναν και να μας γυρίσει στα σχολειά) τη μονοετή υποχρεωτικότητα του Νηπιαγωγείου κι έπειτα μας μπήγει πιασώπλατα το μαχαίρι: χτυπήματα απανωτά δυο και βαθιά: εκχωρείται το δικαίωμα στους Δήμους και τους ιδιώτες να λειτουργούν νηπιακά τμήματα και αυξάνει το διδακτικό ωράριο των Νηπιαγωγών. Το δεύτερο είναι φυσικό επακόλουθο του πρώτου, μιας και το Νηπιαγωγείο πρέπει να προσομοιωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο στους παιδικούς σταθμούς.

Διαμορφώνεται, λοιπόν, μια νέα πραγματικότητα: Το Νηπιαγωγείο γίνεται υποχρεωτικό όχι όμως και δημόσιο. Για πρώτη φορά στα χρονικά της δημόσιας εκπαίδευσης οι γονείς εξαναγκάζονται να στραφούν σε Δήμους και ιδιώτες για την υποχρεωτική εκπαίδευση των παιδιών τους, πληρώνοντας αδρά τροφεία και δίδακτρα. Οι εργασιακές σχέσεις των Νηπιαγωγών υφίστανται βαρύ πλήγμα, ενώ αποτελούν πια το κομμάτι των εκπαιδευτικών με το μεγαλύτερο διδακτικό ωράριο. Δημιουργούνται πολλές κατηγορίες Νηπιαγωγών, ανάλογα με το χώρο εργασίας (κλασικό, Ολοήμερο, Ολοήμερο με πρωινή ζώνη και δημοτικός και ιδιωτικός Παιδικός Σταθμός, όπου οι σχέσεις εργασίας διέπονται από τις οικείες συμβάσεις). Αμφισβητείται και ακυρώνεται ο εκπαιδευτικός ρόλος του Νηπιαγωγείου και των Νηπιαγωγών.

Η κυβέρνηση θέλει να μας αποκοιμίσει μιλώντας για «προσωρινή» κατάσταση, στην οποία –βεβαίως– ουδέποτε κανείς και καμιά από μας δεν πίστεψε. Εξ ου και κινητοποιηθήκαμε και βρισκόμαστε σήμερα εδώ. Πρόκειται για μια μόνιμη κατάσταση, η οποία θα γίνεται ολοένα και δυσμενέστερη, αν εμείς δεν παλέψουμε, ξεσηκώνοντας όλη την Πρωτοβάθμια. Γιατί το ζήτημα μας αφορά ΟΛΟΥΣ. Μας αφορά όλους, γιατί το χαλί πάνω στο οποίο πραγματοποιούνται οι αντιδραστικές αλλαγές είναι η περίφημη «αποκέντρωση», που θεσμοθετήθηκε το 1994 με τους νόμους 2218 και 2240.

Σύμφωνα με αυτούς: α) Όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι –συμπεριλαμβανομένων των εκπαιδευτικών– μετατρέπονται σε δημοτικούς και νομαρχιακούς υπάλληλους. β) Αρκεί ένα απλό ΠΔ για να μεταφερθούν και νέες αρμοδιότητες της κεντρικής διοίκησης (όπως π.χ. είναι οι αρμοδιότητες ΥΠΕΠΘ μισθοδοσία, διορισμοί, κριτήρια μεταθέσεων κ.λ.π.) στη νομαρχιακή αυτοδιοίκηση. γ) Με το άρθρο 41 του Ν.2218

παραχωρείται η αρμοδιότητα ίδρυσης Νηπιαγωγείων στους Δήμους, μαζί με τις λαϊκές, τα ΚΑΠΗ και τα νεκροταφεία. δ) Δίνεται το δικαίωμα στους Δήμους να επιβάλλουν τέλη και εισφορές ανταποδοτικού χαρακτήρα για τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους πολίτες τους.

Είναι χαρακτηριστικοί οι πανηγυρισμοί των τότε υπουργών Παιδείας και Εσωτερικών, Γ. Παπανδρέου και Κ. Σκανδαλίδη, που ζητούσαν ν' αναλάβει η Τοπική Αυτοδιοίκηση συνολικά τη λειτουργία των σχολείων, από τους μισθούς των εκπαιδευτικών μέχρι οτιδήποτε αφορά τη λειτουργία ενός σχολείου.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι το Νηπιαγωγείο αποτελεί μόνο τον πρώτο τροχό της αμάξης. Ακολουθούν Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο. Γυρίζουμε θριαμβευτικά στην εποχή των Δημοδιδασκάλων!

Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για τις δυσμενέστερες επιπτώσεις στο Νηπιαγωγείο, σε μας, στα παιδιά, στους γονείς. Τις συνέπειες της ανάθεσης στους καταχρεωμένους Δήμους (οι οποίοι ασκούν άγρια φοροεισπραχτική πολιτική, παρόμοια με αυτή των διαχειριστών του συστήματος) της διαχείρισης των έτσι κι αλλιώς περιορισμένων λειτουργικών εξόδων και της συντήρησης των σχολείων, τις γνωρίζουμε από πρώτο χέρι.

Για το ότι δεν πέρασαν με μιας και οι λοιπές αρμοδιότητες στους Δήμους, υπάρχει η εξής εξήγηση: Αφ' ενός το σχολείο αποτελεί ισχυρό ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους και άρα δεν τίθενται σε διαπραγμάτευση αρμοδιότητες που αφορούν ζητήματα ορισμού στελεχών της εκπαίδευσης (διοικητικών και παιδαγωγικών) και αφετέρου υπήρχε ένα ισχυρό ανάχωμα: η επετηρίδα διορισμών. Και βεβαίως, τα σχέδια ματαιώθηκαν και οι νόμοι μπήκαν στο ψυγείο, χωρίς όμως να καταργηθούν, γιατί ξεσηκώθηκε ένα μαζικότατο, μαχητικό κίνημα εκπαιδευτικών, με μπροστάρισες τις Νηπιαγωγούς (που και τότε πλήττονταν πρώτες), που συγκρότησαν για το σκοπό αυτό και Συντονιστική Επιτροπή.

Σήμερα, όμως, μιλάμε με νέα δεδομένα: Η λαίλαπα της «μεταρρύθμισης Αρσένη» σάρωσε την επετηρίδα, καθόρισε το νομικό πλαίσιο της αξιολόγησης, που αποτελεί τον πολιορκητικό κριό της άρσης της μονιμότητας, οι εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών έχουν υποστεί σοβαρότατη αλλοίωση, με την αθρόα εισβολή αναπληρωτών, ωρομίσθιων και στην πρωινή ζώνη και οσονούπω εργαζόμενων με προγράμματα stage και η δημόσια Παιδεία υφίσταται σε όλο το εύρος και τις βαθμίδες της συντονισμένη μεγάλη επίθεση. Οι προωθούμενες πολιτικές σύνδεσης της Παιδείας με τις επιχειρήσεις, ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης, η λειτουργία με

κανόνες της αγοράς, η ανεπιτυχής (ευτυχώς) προσπάθεια αναθεώρησης του άρθρου 16 για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και τώρα η προώθηση της ανωτατοποίησης των «κολεγίων», οι κατευθύνσεις της ΕΕ με την Μπολόνια, κ.λ.π., βαρύνουν όλα στο ίδιο αμόνι.

Τα κόμματα εξουσίας, λοιπόν, αναθάρρησαν και πέρασαν σε νέα επίθεση. Και μπορεί η «αποκέντρωση» να έλκει την πατρότητα από το ΠΑΣΟΚ, όμως βολεύει και τη ΝΔ, που βρίσκει σ' αυτή έναν πρώτης τάξεως μηχανισμό για να αποσείει από τις πλάτες του κράτους τις υποχρεώσεις απέναντι στους εργαζόμενους και να τις φορτώνει σ' αυτούς.

Του ΠΑΣΟΚ, μάλιστα, αποτελεί ισχυρό χαρτί του προγράμματος για την Παιδεία, η οποία πρέπει να απαλλαγεί «από τον σφιχτό εναγκαλισμό από το κράτος» και για τον Πρόεδρο του οποίου το δίλημμα ανάμεσα στη δημόσια και ιδιωτική ή μη κρατική Παιδεία είναι ένα «αστείο δίλημμα».

Από τα παραπάνω γίνεται αντιληπτό γιατί οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές δεν έχουν πάρει «ζεστά» την υπόθεση των Νηπιαγωγείων και γιατί ό,τι έχουν κάνει μέχρι σήμερα το έκαναν μόνο κάτω από τη δική μας πίεση και για να βγουν από την υποχρέωση.

Εμείς, όμως, ξέρουμε καλά πως δεν έχουμε άλλα περιθώρια και πως αν θέλουμε ν' ανατρέψουμε τις δυσμενείς εξελίξεις πρέπει ν' αγωνιστούμε δυνατά, μαζί με όλους τους συναδέλφους της Πρωτοβάθμιας και, αν θέλετε, με όλη την εκπαίδευση, αναπτύσσοντας ένα δυναμικό κίνημα βάσης.

Απαιτούμε:

-Κατάργηση των Νόμων της «αποκέντρωσης» 2218/94 και 2240/94

-Αποκλειστικά Δημόσια Δωρεάν Εκπαίδευση. Κανένα Νηπιαγωγείο στους Δήμους.

-Δίχρονη υποχρεωτική Προσχολική Εκπαίδευση

-Αύξηση των δαπανών για την Παιδεία στο 15% του ΓΚΠ

Γιούλα Γκεσούλη, Περιστερί